

Feleségéhez, a hitelezőkhöz, az adóhoz ír kirakatverseket a Tabán régiségkereskedő-költője

Darvas bácsi csak saját költeményeit hajlandó olvasni

— A 8 Órai Ujság tudósítása —

A régi Tabán romantikájából napról-napra kevesebb marad. Az őszi holdfényben már nem látni karöltve sétáló párokat, a hepehupás kövezeten nem zörög az egyfogatú kereke, éjfél tájban nem jár az utcákon végig lámpásával a bakter és Poldi bácsi „Mélypincéjében” sem szól a cigány. Alig maradt mutatónak egy-két régi ház, legfeljebb a Szebenyi Antal-téren, a régi Szarvas-téren — Virág Benedek háza, az egyemeletes Szarvas-ház, kapuja felett a menekülő szarvas domborművével és az Apród-utca néhány om-ladozó évszázados viskója...

A nyolcszázados évek végéről maradt itt az Apród-utca sarkán

Darvas bácsi régiségkereskedése.

Kirakatában felhalmozva minden rendszer nélkül, csak úgy, ahogy az öreg ösz-szevásárolta a sok régiség és a főhelyen minden nap egy

új vers.

A budai emberek külön szórakozása ez a költészet.

Tegnap például a vers következőképpen hangzott:

*Az az ing sem az enyém,
mit magamon hordok,
pedig olyan, hogy biz azt
nem viselnék lordok.
A hátából réges-rég
kapcát hasítottam,
elől az más! de hátul?
ki nézi azt ottan.
A bótomban minden van,
csak az nincs, mit kérnek,
tehertől palacsinta —
vagyok, mit rám mérnek.
Rajtam sajnálkozzanak,
inkább nevetgélek,
kinek mi köze hozzá,
hogy én hogyan élek.
Adóba mindig visznek
el egy pár darabot,
de mit visznek el, ha már
semmi sem maradt.*

Buda, 1938 október 25.

Darvas Gyula.

Elhatároztam, hogy meglátogatom
a Tabán költőjét
rezidenciájában.

Darvas bácsi az üzlet ura, szakadozott fehér munkaköpenyben, szemén nagy ókularéval, érces hangon köszöntött.

— Adjon Isten, jónapot kívánok. Mivel lehetek szolgálatjára?

— Darvas Gyulát keresném, a kirakat-versek költőjét.

— Én lennék Isten segítségével. Mit kíván tőlem az úr?

Elmondtam jövetelem célját, hogy szeretném megismerni a szép versek költőjét.

— Hát kérem, bizony én úgy vagyok a költészettel, hogy csinálom-csinálom, de, bevallom őszintén, hogy ugyanakkor

utálom a verseket.

Márminthogy a másokét nem olvasnám a világ semmi kincséért sem. Az egészen más hogy én írogatok. Kiteszem a kirakatba, aztán, aki akarja elolvassa.

Az íróasztal fiókjából vaskos köteget vesz elő és büszkén mutatja, hogy ezt már mind ő írta.

— Azt azonban kijelentem, hogy bármennyit is írtam, *papírra még egy fillért soha ki nem adtam.* Tessék megnézni, itt van ez az adófelszólítás. Ennek a hátára is vers került. Tessék csak meghallgatni: *Halvankettő multam, idősebbnek látszom, mindezek dacára még bujócskát játszom. A leleményesség volt mindég a vérttem és így az elbujást különösen értem. A bujó én vagyok, ó mily jó volt régen, csak ketten játszottunk. én és feleségem. Budán iszogattam, ha keresett Pesten, másnap reggel mindég önként jelentkeztem.*

Drága feleségem mégis örült roppant, kongott kemény fejem, melyen edény koppant.

Nem volt válogatás: fazék, kanna tányér, de nincs olyan csata, ami véget nem ér. Fejem bekötözte, aztán lefektetett, folytatás csak másnap reggel következett. Észrevéllen olykor sikerült becsúszni, de sohasem tudtam szárazon megúszni. Mikor pénzzel, meg a tányérral végeztünk, egy ideig bizon fazékból élkeztünk. Régi boldog idők. Szerettem a mókát, a hitelezőkkel játszok ma bujócskát.

A vers közepén tart még Darvas bácsi, amikor a boltba belép egy idős úr, aki vásárolni akar, de

Darvas bácsi most nem régiségkereskedő, hanem költő.

Csendet int kezével a jövevénynek, mutatja, hogy álljon odább, mert elfogja a világítást és a legangyalibb nyugalommal deklamálja tovább a versét.

— Itt van az urnak egy folytatásos versem, amit a mai nehéz időkről írtam. A vers ragyogó, *Pálról és Jánosról szól képletesen, akik a szántóföldjükön összevesznek, mert Pál a Jánoséból elszántott néhány barázdát.*

Sajnos, hosszú hónapokba tellene, míg az öreg antikvárius összes verseit végigolvashatnám, ezért megkérem, adjon kölcsön nekem néhányat, hogy otthon nyugodtam elolvashassam.

— De adja az úr újságírói becsületszavát, hogy ezeket a verseket visszahozza.

Amikor a csodálkozásomat látta, az újságírói becsületszó meghatározásra, így folytatta:

— No, igen, igen, azt csak azért mondtam, mert az egyszerű ígéretet már ismerem: „Darvas bácsi, holnapra behozom a pénzt, szavamra mondom!” Az ilyen ígéretek miatt írhatom én adófelszólítások hátlapjára verseimet...